

a káptalan szorultságban vala, a rájok kivetett a dót (exactiones) minden nehézség nélkül készségezen megfizették; ezért fölmenti őket, ugy a községet, mint az egyeseket a Németiben fizetendő káptalani vá m alól. (Az esztergomi főkáptalan magánlevéltárában lad. 15. fasc. 2. nr. 11.)

Pór Antal.

Magyar iparosok Krakóban a XIV. század első felében. Krakó város legrégebb jegyzőkönyveiben (Libri antiquissimi civitatis Cracoviensis. Monumenta Poloniae IV. köt.) több magyar emléke maradt föm: 1301-ben Magyar Jakab (Jacob der Unger), kinek felesége Kata, fiai: Mihály, Miklós és Péter. Jómódu emberek lehettek, mert ndvaruk a Ringen vala, volt üzleti helyiségük (Kaufkammer) és kertjük. Talán a főntebbi Miklós ugyanaz, ki 1316-ban gépésznek (Nicolaus Ungarus machinator) nevezetetik. 1319-ben ismét előkerül Nicolaus Ungarus. 1331-ben említik relictam Wladislai de Ungaria (a László özvegyét). Talán ugyanő, ki 1338-ban így fordul elő: Relicta Ungari cum filio Mathia et filia Elyzabet et filio Hanwne. A legnevezetesebb pedig az, hogy Kazmér lengyel királynak István nevű magyar szabója volt (Stephanus Ungarus Regis Sartor), kinek a király 1354-ben házat ajándékozott Krakóban.

Pór Antal.

Magyar asztalosok Rómában, 1368-ban. V. Orbán pápa Avignonból visszatérvén Rómába, szükségessé vált az évek hosszu során elhagyott pápai palota kijavitása, tatarozása. Az e munkálatok költségeiről összeirt kimutatásból (kiadta Kirsch, Die Rückkehr der Päpste) kitünik, hogy a pápai palota javításánál három magyar asztalos (fusterius) volt alkalmazva: Andreas Ungarius, Johannes de Vngaria és Michaelle Ungre, kik 12—14 solidus (Schilling) napi bérért dolgoztak.

Minthogy a magyar (arany) forint (florenus de Vngaria) mint a legjobb pénzek egyike, ugyanakkor 27 solidust és 6—7 dénárt ért, a félforintos napibér arra enged következtetelni, hogy a nevezettek kiváló iparosok valának.

Pór Antal.

A Gvozdanszko mellett fekvő bányák. 1702. okt. 16-án Petteneck Ádám János katonai élelmezési adminisztrátor engedélyt kapott I. Lipóttól, hogy bizonyos, egyelőre meg nem nevezett, gazdag arany- és ezüstbányát megnyithasson. Bár az engedély mellett, Lipót azt is megígérte neki, hogy e bányáktól csak a szokásos díjakat fogja követelni s neki adja a likai és korbáviai kapitányságot, Petteneck anyagi erők hijában nem foghatott a műveléshez. Egyelőre tehát társak után nézett.

Ezalatt az udvari kamara, megtudván hol rejtőzik ama titkos bánya, megkérdezte a magyar kamarát, ki légyen ura a Gvozdanszko mellett fekvő bányáknak? A kérdésre a magyar kamara nem tudott megfelelni. Nincs semmiféle oklevele — válaszolja 1703. szept. 28-án — a gvozdanszkoí vár jogai felől. A királyi könyvekben sem található semmi.